

Φάκελος Σινική Θάλασσα.

2ο Μέρος.

Μια θάλασσα, γεμάτη πάθη, ιστορικά μίση και μεγάλες έχθρες.

Στο πρώτο μέρος του άρθρου, με τίτλο: «**Φάκελος Σινική Θάλασσα. Ο Κινεζικός επεκτατισμός στην Περιοχή του Ινδοειρηνικού Ωκεανού**», φωτίσαμε με έναν σύντομο τρόπο τον αδηφάγο, αλλά και μέχρι ενός σημείου, λογικού για το μέγεθος της Κίνας, επεκτατισμό της, στη Νότια Σινική θάλασσα, αλλά και τον Ινδικό Ωκεανό. Στο δεύτερο μέρος θα προσπαθήσω να δώσω τη γενική εικόνα των διακρατικών σχέσεων της περιοχής, μέσα από την ιστορία τους, αλλά και σύγχρονα γεγονότα, έτσι ώστε ο αναγνώστης, να γνωρίζει τι πραγματικά συμβαίνει σε αυτή την φαινομενικά «ήρεμη» πλευρά του πλανήτη. Μια πλευρά γεμάτη αιματηρά γεγονότα, ιστορικές έχθρες, ξεσπάσματα με βίαιο τρόπο, αλλά και σύγχρονα σημεία τριβής.

Ταϊβάν - Κίνα. Μια σχέση εμφύλιου μίσους.

Το κεφάλαιο των σχέσεων της Κίνας με την Ταϊβάν, το οποίο δυνητικά μπορεί να αποτελέσει σημείο ανάφλεξης στην περιοχή, χρήζει ιστορικής αναδρομής, μια και αποτελεί συνέχεια του Κινεζικού εμφύλιου πολέμου, αλλά και φυσική συνέχεια της γεωγραφίας που συνδέει τη Νότια Σινική θάλασσα με τη διώρυγα του Κρα, μια και αποτελεί πέρασμα προς αυτήν.

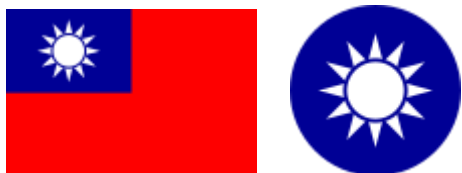
Γεωγραφικά στοιχεία της Ταϊβάν.

Η Ταϊβάν είναι ένα νησιωτικό σύμπλεγμα, το οποίο αποτελείται, από τη νήσο της Ταϊβάν, αλλά και ακόμα 168 μικρότερα νησάκια, τα οποία της ανήκουν και απόσταση που τη χωρίζει από την ηπειρωτική Κίνα, είναι μόλις 180 χιλιόμετρα. Η Ταϊβάν έχει συνολική έκταση 36.197 τ.μ. και πληθυσμό 23.400.000 κατοίκους. Οι βόρειες ακτές της βρέχονται από την Ανατολική Κινεζική θάλασσα, ανατολικά από τον Ειρηνικό Ωκεανό και στα νότια της Χώρας, βρίσκεται η Νότια Σινική Θάλασσα. Γεωγραφικά θα λέγαμε αποτελεί σημείο κλειδί για τα συμφέροντα και τις βλέψεις της Κίνας σε ότι αφορά τον Ειρηνικό Ωκεανό.

Σχέση εμφύλιας διαμάχης που κρατά πάνω από 70 χρόνια.

Οι σχέσεις της Κίνας με την Ταϊβάν, είναι διαταραγμένες σε βαθμό λίγο κάτω από αυτό της ένοπλης σύγκρουσης, για 'πάνω από 70 χρόνια. Η διαμάχη και η ένταση μεταξύ τους, ξεκινά από τα χρόνια του κινεζικού εμφύλιου, κάπου στα τέλη της δεκαετίας του 1940 και μετά τη λήξη του ΒΠΠ. Κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου και ποιο συγκεκριμένα, στα τέλη του καλοκαιριού του 1943, στο Κάιρο της Αιγύπτου, έλαβε χώρα μια συνδιάσκεψη των τότε συμμαχικών δυνάμεων, με τη συμμετοχή της Κινεζικής κυβέρνησης, την οποία εκπροσωπούσε ο στρατηγός Τσανγκ Κάι Σεκ, όπου αποφασίστηκε η ενσωμάτωση της Ταϊβάν στην Κινεζική επικράτεια, μετά τη λήξη του ΒΠΠ. Η συμφωνία αυτή επικυρώθηκε δύο χρόνια αργότερα του 1945, στη διάσκεψη του

Ποτονταμ. Η συμφωνία αυτή βέβαια τελικά δεν υλοποιήθηκε μια και κατά τον εμφύλιο, οι κομμουνιστικές δυνάμεις, υπό την ηγεσία του Μάο Τσε Τουνγκ, επικράτησαν, με αποτέλεσμα στο νησιωτικό σύμπλεγμα της Ταϊβάν να καταφύγουν οι ηττημένοι του εμφυλίου και να ιδρύσουν εκεί το 1949, την Κινεζική Δημοκρατία της Ταϊβάν, υιοθετώντας και ως σύμβολο την επίσημη σημαία της ελεύθερης και Δημοκρατικής Κίνας, πρόεδρος της οποίας διετέλεσε, μέχρι το 1975 ο στρατηγός Τσανγκ Κάι Σεκ.

Στην εικόνα βλέπουμε τη σημαία και το εθνόσημο της Ταϊβάν, τα οποία αποτελούσαν τα εθνικά σύμβολα και της κινεζικής Δημοκρατίας, από το 1912 μέχρι την επικράτηση των κομμουνιστών, το 1949. Πηγή, διαδικτυο.

Ο Κάι Σεκ, έχοντας ως «πάτημα» την κομμουνιστική απειλή, την οποία είχαν ως αντίπαλο πλέον οι ΗΠΑ, κατάφερε να λάβει την στήριξη της Αμερικανικής κυβέρνησης, τόσο σε χρήμα και στρατιωτική βοήθεια, όσο και σε αμυντική συνδρομή σε περίπτωση εκδήλωσης επιθετικής ενέργειας από την πλευρά του Πεκίνου, με τον τότε πρόεδρο των ΗΠΑ Χάρι Τρούμαν, να διατάσσει τον 7^ο αμερικανικό στόλο να καταπλεύσει στην περιοχή και εφόσον χρειαστεί να εμπλακεί με τις κομμουνιστικές δυνάμεις, όπως χαρακτηριστικά, έγραφε στην διαταγή του. Όλα αυτά έλαβαν μεγαλύτερη σημασία, αλλά και χειροπιαστή πραγματικότητα, όταν τον Ιούνιο του 1950, είχαμε την εκδήλωση, μιας νέας εμφύλιας σύρραξης στην Κορεάτική χερσόνησο, όπου οι Κινεζικές στρατιωτικές δυνάμεις, στην προσπάθεια επιβολής του κομμουνιστικού καθεστώτος στην περιοχή, εισέβαλαν στην Κορέα, συνδράμοντας στις εκεί κομμουνιστικές δυνάμεις. Για την ιστορία εκεί είχαμε και την πρώτη σύγκρουση των κομμουνιστικών δυνάμεων με τις δυνάμεις του NATO.

Το 1953 και με στόχο την μη περεταίρω επιδείνωση των σχέσεων Ουάσιγκτον – Πεκίνου, ο τότε νεοεκλεγής πρόεδρος των ΗΠΑ, υποβάθμισε με νέα διαταγή, τους κανόνες εμπλοκής των αμερικανικών δυνάμεων, προσδιορίζοντας, ότι αυτό θα συνέβαινε, μόνο για την αποτροπή τυχών εισβολής, συνεχίζοντας παράλληλα τη στρατιωτική βοήθεια προς το κράτος της Ταϊβάν. Η κυβέρνησή της Ταϊπέι από την πλευρά της, συνέχισε να διατηρεί έναν πολυάριθμο στρατό, σε σχέση με τον τότε πληθυσμό, με σκοπό, εάν έβρισκε την κατάλληλη ευκαιρία να εισβάλει στην ηπειρωτική Κίνα και να την απελευθερώσει από τους κομμουνιστές. Για τον σκοπό αυτό διατηρούσε σταθερά ένα ενεργό στρατό 500.000 ανδρών, σε έναν πληθυσμό που δεν ξεπερνούσε τότε τα 9.000.000 κατοίκους. Ένα ακόμα χαρακτηριστικό στην απομόνωση του Πεκίνου ήταν το γεγονός ότι μέχρι το 1970 τη θέση που σήμερα κατέχει η Κίνα στον ΟΗΕ, την είχε η Ταϊβάν. Καθεστώς το οποίο άλλαξε η παρέμβασή του προέδρου Νίξον και με απόφαση που έλαβε ο Οργανισμός, έκανε αποδεκτή την Κίνα και απέβαλε την Ταϊβάν.

Προσπάθειες επαναπροσέγγισης και η τελική τους έκβαση.

Από το 1971 μέχρι και το 1999 έχουν γίνει πάρα πολλές προσπάθειες από την πλευρά της Κίνας για ενσωμάτωση της Ταϊβάν στον Κινεζικό κορμό, αλλά όλες έχουν απορριφθεί από την κυβέρνηση της Ταϊπέι. Το 1987, δίνεται ειδική άδεια από το Πεκίνο στους κατοίκους της Ταϊβάν να επισκεφθούν την κινεζική επικράτεια για οικογενειακούς λόγους. Το 1991 η κυβέρνηση της Ταϊπέι, απαντά με την άρση του εμπολέμου. Το 2000 ο νεοεκλεγής πρόεδρος της Ταϊβάν, Τσεν Σουί Μπιάν, με πρόθεση να τερματίσει αυτή την πολύχρονη διαμάχη, ξεκίνησε μια προσπάθεια επαναπροσέγγισης των δυο κρατών, η οποία είχε αποτελέσματα και ένα χρόνο αργότερα είχαμε για πρώτη φορά, ελεύθερη διακίνηση πολιτών μεταξύ Κίνας και Ταϊβάν και λίγο αργότερα το κοινοβούλιο της Ταϊπέι, κατήργησε τις απαγορεύσεις που ίσχυαν για πάνω από πενήντα χρόνια στις εμπορικές συναλλαγές με την Κίνα. Το καλό κλίμα μεταξύ τους δεν κράτησε πολύ, το 2002 η Ταϊβάν γίνεται μέλος του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, την ίδια χρονιά η Κίνα, ως μόνιμο μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, μπλοκάρει το αίτημα της Ταϊπέι για εισδοχή στον οργανισμό. Το 2014, μια νέα προσπάθεια εμπορικής προσέγγισης πέφτει στο κενό, λόγω σφοδρής λαϊκής αντίδρασης στην Ταϊβάν. Το 2015, για πρώτη φορά έχουμε σύνοδο κορυφής μεταξύ των προέδρων Κίνας και Ταϊβάν, στη Σιγκαπούρη, χωρίς ιδιαίτερα αποτελέσματα και το 2016, μετά την ανάληψη της προεδρίας της Ταϊβάν, από την Τσάι Ινγκ Γουεν, η οποία ήταν υπέρμαχος της ανεξαρτησίας της Ταϊβάν, έχουμε την δήλωση του Κινέζου Προέδρου Σι Τζιν Πίγκ, η οποία έρχεται να ταραξεί ακόμα περισσότερο τις ήδη τεταμένες σχέσεις των δυο Χωρών. Η δήλωση του Κινέζου προέδρου, έκανε λόγο ότι η Ταϊβάν, αποτελεί Κινεζική επαρχία και η Κίνα διατηρεί κάθε δικαίωμα να ασκήσει βία για την προσαρτηση της τελευταίας στην επικράτειά της. Τέλος το 2017, με απόφαση του Αμερικανού προέδρου Ντόναλντ Τραμπ, δίνεται άδεια στις αμερικανικές αμυντικές βιομηχανίες, αλλά και στις Αμερικανικές Ένοπλες Δυνάμεις να παραχωρήσουν, με μορφή πώλησης και βοήθειας αντίστοιχα, μεγάλης κλίμακας πολεμικό υλικό προς την κυβέρνηση της Ταϊβάν.

Κίνα - Ιαπωνία. Ιστορικά θανάσιμοι εχθροί.

Οι σχέσεις που διέπουν τις δυο μεγαλύτερες οικονομίες στην περιοχή, θα μπορούσαν κάλλιστα να χαρακτηριστούν όπως αυτές της Ελλάδας με την Τουρκία, αλλά στην «έκδοση» του Ειρηνικού Ωκεανού!!! Την Κίνα και την Ιαπωνία, εκτός της θάλασσας και φυσικά των αλληλοσυγκρουόμενων οικονομικών συμφερόντων, τις χωρίζει και ένα αβυσσαλέο ιστορικό μίσος το οποίο κρατάει πολλούς αιώνες και έχει εκφραστεί με μια σειρά πολέμων, αλλά και γενοκτονιών από την πλευρά των Ιαπώνων κατά των Κινέζων, στο πέρασμα της ιστορίας. Παρακάτω θα προσπαθήσουμε να φωτίσουμε αυτές τις ιστορικές πτυχές και σε συνδυασμό με τις τωρινές τους σχέσεις, θα εξάγουμε κάποια συμπεράσματα για του που μπορεί δυνητικά να φτάσουν τα πράγματα, με κεντρικό στόχο, να

αναδείξουν τις εύθραυστες ισορροπίες που υπάρχουν στην περιοχή της Σινικής Θάλασσας.

A' Ιαπωνικοκινεζικός πόλεμος.

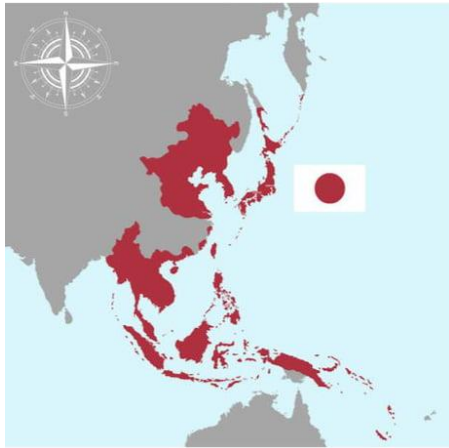
Βρισκόμαστε στο τέλος του 19^{ου} αιώνα, με τις δύο χώρες να βρίσκονται σε φάση εκσυγχρονισμού των στρατιωτικών τους δυνάμεων, με την Ιαπωνία να βρίσκεται όμως πάρα πολύ μπροστά σε σχέση με την αντίπαλό της και αυτό είχε ως αποτέλεσμα να αναπτύξει έντονα την αναθεωρητική της πολιτική, κάτι που σήμερα κάνει η Κίνα. Η εξέλιξη αυτή είχε ως αποτέλεσμα να ξεσπάσει, αρχικά, μια διαμάχη μεταξύ των δύο αυτοκρατοριών, για τον έλεγχο της Κορέας, η οποία θα προσέδιδε γεωπολιτικά πλεονέκτημα σε όποιον την κατείχε, λόγω της γεωγραφικής της θέσης, γιατί αποτελεί το πέρασμα από την Ανατολική, στη Νότια Σινική θάλασσα και εάν κατάφερνε η Ιαπωνία να την έχει υπό τον έλεγχό της θα της προσέδιδε στρατηγικό βάθος, βέβαια το ίδιο θα ίσχυε και για την Κίνα. Η κρίση αυτή θα κορυφωθεί, με την ένοπλη σύγκρουση μεταξύ τους τον Αύγουστο του 1894, όπου μέσα σε έξι μήνες η Ιαπωνική αυτοκρατορία, θα καταφέρει να επικρατήσει της αντιπάλου της και να ελέγξει την Κορεατική χερσόνησο. Εδώ για να είμαστε δίκαιοι θα πρέπει να επισημάνουμε το γεγονός ότι και οι Κινέζοι από την πλευρά τους, θεωρούσαν το βασίλειο της Κορέας, ως Κινεζική επαρχία και τον βασιλιά της, λίγο ανώτερο ενός υπουργού της Κινεζικής Αυτοκρατορίας. Άρα εδώ βλέπουμε ότι ο αναθεωρητισμός ήταν αμφίπλευρος και ουσιαστικά ήταν και ο βασικός λόγος που ήρθε η μεταξύ τους σύγκρουση.

Μετά τη λήξη αυτού του πολέμου και με παρέμβαση των τότε μεγάλων δυνάμεων της Ρωσίας, της Γαλλίας και της Γερμανίας, χώρες με πάρα πολλά συμφέροντα στην περιοχή, ανάγκασαν την Ιαπωνία να παραιτηθεί από πολλά εδάφη που είχε καταλάβει. Έτσι φτάσαμε στην Σύμβαση του Τιεντσίν, η οποία προέβλεπε, μερική ανεξαρτησία της Κορέας, με την επισήμανση ότι σε περίπτωση που ξεσπάσουν ταραχές στην χερσόνησο τότε, Κίνα και Ιαπωνία, διατηρούσαν το δικαίωμα στρατιωτικής επέμβασης, για την ειρήνευση στην περιοχή, με μόνη δέσμευση την ενημέρωση του αντισυμβαλλόμενου μέρους, δηλαδή καθιστούσε την Κίνα και την Ιαπωνία εγγυήτριες δυνάμεις. Εδάφιο που θυμίζει έντονα αυτό που δέχθηκε ο Μακάριος στην ανεξαρτησία της Κύπρου, το 1960. Όλο αυτό είχε ως αντίκτυπο, στην Ιαπωνία να αισθάνονται ταπεινωμένοι, μιας και ως νικητές αναγκάστηκαν να αποχωρίσουν από εδάφη, που επί του πεδίου, κατάφεραν να καταλάβουν και έτσι όλο αυτό γέννησε τον Ιαπωνικό ιμπεριαλισμό και αβυσσαλέο μίσος, με ένα και μόνο στόχο την πλήρη πολιτικοστρατιωτική επικράτηση των Ιαπώνων, έναντι της Κίνας.

B' Ιαπωνικοκινεζικός πόλεμος.

Ένα μεγάλο μέρος αυτής της περιόδου συμπίπτει με τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στην Ευρώπη, μόνο που για την Ασία, ο πόλεμος αυτός άρχισε οκτώ χρόνια νωρίτερα, δηλαδή το 1931, με τις διάφορες μικροσυγκρούσεις μεταξύ Κίνας και

Ιαπωνίας, με τη δεύτερη, να καταφέρνει να ελέγξει ένα τεράστιο κομμάτι της Νότιας Σινικής θάλασσας. Ουσιαστικά η απευθείας και ευρείας κλίμακας σύγκρουση μεταξύ, τους ξεκινά το 1937, με την Ιαπωνική αυτοκρατορία να εισβάλλει στην Κινεζική ενδοχώρα και να καταλαμβάνει ένα μεγάλο μέρος των ανατολικών και νοτιοανατολικών ακτών της, συμπεριλαμβανομένης φυσικά και της Κορεατικής χερσονήσου. Η περίοδος αυτή σηματοδεύτηκε από ευρείας κλίμακας γενοκτονίες από την πλευρά των Ιαπώνων, τόσο κατά των Κινεζικών πληθυσμών, όσο και κατά των Κορεατών, που ακόμα και σήμερα δεν έχει ξεχάσει τις Ιαπωνικές θηριωδίες. Όλη αυτή η κατάσταση τερματίστηκε με την παράδοση της Ιαπωνίας το 1945 στους Αμερικανούς, μια άνευ όρων παράδοση η οποία επήλθε, όχι από των βομβαρδισμό της Ιαπωνίας με τις δύο ατομικές βόμβες σε Χιροσίμα και Ναγκαασάκι, όπως πολύ νομίζουν, αλλά από την ήττα των Ιαπωνικών δυνάμεων από τα Σοβιετικά στρατεύματα το φθινόπωρο του 1945, λόγω έλλειψης καυσίμων, μια και λίγο πριν τον ατομικό βομβαρδισμό, η Ιαπωνία είχε απωλέσει τις «πετρελαιοφόρες» κατακτήσεις της στην Νοτιά Σινική θάλασσα, δηλαδή την Μαλαισία, Φιλιππίνες, Βιετνάμ και της Ινδονησίας. Η επόμενη ένοπλη αντιπαράθεση μεταξύ των δύο κρατών ήταν πάλι στο έδαφος της Κορέας, το 1950, όπου η Ιαπωνία συμμετείχε στο πλευρό των Κορεατών, μαζί με του άλλους Δυτικούς Συμμάχους, με ιατρικό προσωπικό και φάρμακα, μιας και ακόμα δεν μπορούσε να διαθέτει ικανό στρατιωτικό προσωπικό, μετά τη συνθηκολόγηση που υπέγραψε λίγα χρόνια νωρίτερα κατά την λήξη του ΒΠΠ.

Ο παραπάνω χάρτης απεικονίζει τις Ιαπωνικές κατακτήσεις από το 1931, όταν και άρχισε ο ΒΠΠ, για την περιοχή, μέχρι και τη λήξη με την συνθηκολόγηση της Ιαπωνικής Αυτοκρατορίας το 1945. Πηγή διαδικτυο.

Διπλωματική προσέγγιση και σύγχρονα σημεία τριβής των δυο κρατών.

Οι σχέσεις της Κίνας και της Ιαπωνίας μετά τη λήξη του πολέμου στην Κορέα, μεταξύ 1950 – 1953, χαρακτηρίζονταν από ψυχρότητα και συνεχή καχυποψία και από τις δυο πλευρές. Όλα αυτά έδειξαν να αλλάζουν κάπου στα τέλη της δεκαετίας του 2000, όταν υπήρξε μια επαναπροσέγγιση τους, βάζοντας στο διπλωματικό παιχνίδι και την Ν. Κορέα, στο έδαφος της οποίας

πραγματοποιήθηκαν μια σειρά επαφών με σκοπό την εξομάλυνση των σχέσεων τους. Αυτή η επαναπροσέγγιση όμως δεν κράτησε πολύ, μια και κάπου στα τέλη του 2016 προέκυψε ένα αγεφύρωτο χάσμα το οποίο είχε να κάνει με το καθεστώς των νήσων Σενκάκου, τα οποία βρίσκονται στην Ανατολική Κινεζική θάλασσα, ανάμεσα σε Ιαπωνία και Ταϊβάν. Ο λόγος για τον οποίο προέκυψε αυτή η διαμάχη, ήταν γιατί στο υπέδαφος τους βρέθηκαν να υπάρχουν πλούσια κοιτάσματα υδρογονανθράκων. Εδαφικές διαφορές διαπιστώθηκαν και ανάμεσα σε Κορέα - Ιαπωνία, για το καθεστώς τις βραχονησίδες Λιανκούρ, με την Ιαπωνική πλευρά να αμφισβητεί την Κορεατική κυριαρχία επί των βραχονησίδων. Το 2019, είχαμε νέα επαναπροσέγγιση των δυο κρατών, αυτή τη φορά με την επίσκεψη του Ιάπωνα Υπ. Εξ. στο Πεκίνο, κρατώντας κρυφό το περιεχόμενο των συνομιλιών τους, αν και με βάση τα όσα αναφέραμε παραπάνω, η ατζέντα των συνομιλιών, ήταν κάτι παραπάνω από πλούσια.

Ένα ακόμα σημείο τριβής μεταξύ των δύο, αποτέλεσε το Ιαπωνικό πυρηνικό εργοστάσιο της Φουκοσίμα. Η Ισπανικές αρχές μέσα στο 2023, ανακοίνωσαν την πρόθεση τους να παροπλίσουν τον πυρηνικό σταθμό, ο οποίος είχε χτυπηθεί από τσουνάμι, μετά τους καταστροφικούς σεισμούς που έπληξαν τη χώρα το 2011. Τα πρωτόκολλα παροπλισμού του εργοστασίου, προβλέπουν το άδειασμα των αντιδραστήρων από το νερό, το οποίο χρησιμοποιείτε για την ψύξη τους. Αυτή η διαδικασία και μετά από ειδική επεξεργασία των νερών των αντιδραστήρων, θα κατέληγε στον ωκεανό. Η Φουκοσίμα, βρίσκεται απέναντι από τις κινεζικές ακτές και έτσι το Πεκίνο αντέδρασε έντονα. Οι τηλεφωνικές οχλήσεις προς το Τόκιο ήταν τέτοιες, που λίγες ημέρες από την έναρξη των τηλεφωνικών επαφών, κλήθηκε ο Κινέζος πρέσβης, στο Αυτοκρατορικό Υπουργείο Εξωτερικών, για να δώσει εξηγήσεις. Οι Κινεζική πλευρά όμως συνέχισε αιπότητα τις οχλήσεις της, τόσο σε κυβερνητικό επίπεδο, όσο και σε επιχειρήσεις Ιαπωνικών συμφερόντων επί Κινεζικού εδάφους, αναγκάζοντας το Ιάπωνα Κυβερνητικό Εκπρόσωπο, να προβεί σε δηλώσεις, ζητώντας από το Πεκίνο να αναλάβει σχετικές πρωτοβουλίες με σκοπό να σταματήσουν να παρενοχλούνται, οι Ιάπωνες πολίτες, αλλά και κυβερνητικά στελέχη. Επιπλέον, ζήτησε από την Κυβέρνηση της Κίνας, να εγγυηθεί για την ασφαλή διαμονή, διακίνηση και εργασία των Ιαπώνων, στην Κινεζική επικράτεια.

Το περιστατικό που έβαλε φωτιά στις Σινοϊαπωνικές σχέσης, συνέβη στις 19 Σεπτεμβρίου του 2024, όταν στην πόλη Σένζεν της νότιας Κίνας, δολοφονήθηκε άγρια ένα δεκάχρονο παιδί Ιαπωνικής καταγωγής, από ένα Κινέζο ηλικίας 44 χρονών. Την ώρα που το παιδί μετέβαινε στο σχολείο του, ο Κινέζος του επιτέθηκε με μαχαίρι και το παιδί πέθανε λίγο αργότερα στο νοσοκομείο που μεταφέρθηκε. Όπως ήταν φυσικό είχαμε μπαράζ δηλώσεων εκατέρωθεν. Την αρχή έκανε ο Ιάπωνας πρωθυπουργός, Φουμίο Κισίντα, ο οποίος δήλωσε: *«καλούμε την Κίνα να δώσει εξηγήσεις για το περιστατικό αυτό και να εγγυηθεί την ασφάλεια των πολιτών μας, που ζουν και εργάζονται εκεί»*. Το Κινεζικό Υπ. Εξ., προσπάθησε να υποβαθμίσει το θέμα λέγοντας ότι, *« αυτό μπορεί να*

συμβεί οπουδήποτε»!!! Η Δήλωση αυτή προκάλεσε την έκρηξη της Ιαπωνικής κυβέρνησης και με δήλωση του Ιάπωνα Υπ. Εξ., απάντησε σε έντονο ύφος λέγοντας, «Σε καμία χώρα δεν μπορούν να συμβαίνουν αυτά, δεν μπορεί η Κινεζική Κυβέρνηση να προσπερνά το θέμα τόσο απλά, λέγοντας ότι μπορεί να συμβεί οπουδήποτε αυτό, όταν όλοι γνωρίζουμε ότι τόσο αυτό το περιστατικό όσο και αυτό που συνέβη τον περασμένο Ιούνιο στην πόλη Σούζου, σχετίζονται άμεσα με κινεζικούς εθνικιστικούς κύκλους». Η επισήμανση αυτή του Ιάπωνα Υπ. Εξ., δεν ήταν καθόλου τυχαία και αυτό γιατί, κατά την περίοδο που συνέβη το περιστατικό στην πόλη Σούζου, οι Κινέζοι εόρταζαν την επέτειο ενός περιστατικού του 1931, το οποίο οδήγησε στον Β' Σινοϊαπωνικό πόλεμο.

Σινοιαπωνικός εμπορικός πόλεμος.

Εκτός των θεμάτων που αφορούν, το πυρηνικό εργοστάσιο της Φουκοσίμα, αλλά και τις κατά καιρούς τρομοκρατικές επιθέσεις με θύματα Ιάπωνες πολίτες επί Κινεζικού εδάφους, η κόντρα μεταξύ Πεκίνου και Τόκιο, υφίσταται και στο εμπορικό πεδίο, μια και οι δύο Χώρες είναι ανταγωνιστικές στον χώρο της τεχνολογίας και βασικοί εξαγωγείς στον τομέα των ημιαγωγών, δηλαδή των μικρό τσιπ, ένας τομέας που είναι απαραίτητος για τη βιωσιμότητα τόσο της καθημερινότητας των ανθρώπων, βλέπε οικιακές συσκευές και αυτοκίνητα, όσο και τον επιστημονικό και κυρίως στον αμυντικό τομέα. Η αντιπαράθεση αυτή κορυφώθηκε, όταν την άνοιξη του 2023 το Πεκίνο κατηγόρησε ευθέως το Τόκιο, για παραβίαση των διεθνών οικονομικών και εμπορικών κανόνων, χαρακτηρίζοντας ως εγκληματική ενέργεια από την πλευρά της Ιαπωνίας, να επιβάλει ελέγχους στις εξαγωγές σύγχρονης τεχνολογίας προς τρίτους, φυσικά όλα αυτά σε συνεργασία με τις ΗΠΑ, οι οποίες είναι αυτές που ξεκίνησαν την εφαρμογή των ελέγχων, με σκοπό το μπλοκάρισμα της διαρροής σύγχρονης τεχνολογίας σε τρομοκράτες. Όπως εύκολα αντιλαμβάνεται κάποιος διαβάζοντας τα παραπάνω, οι σχέσεις μεταξύ Κίνας και Ιαπωνίας είναι σε πάρα πολύ άσχημο σημείο, ένα σημείο το οποίο από τη μια στιγμή στην άλλη μπορεί να αλλάξει επίπεδο, φυσικά προς το χειρότερο, με απρόβλεπτες συνέπειες για την ειρήνη και την ασφάλεια στην ευρύτερη περιοχή.

Οι Σινοαμερικανικές σχέσεις.

Το κεφάλαιο Σινοαμερικανικές σχέσεις, θα μπορούσε να αποτελέσει από μόνο του ένα ξεχωριστό άρθρο, το οποίο μάλιστα θα είχε και πολλά υποκεφάλαια. Στο σημερινό μας άρθρο όμως, θα επισημάνουμε λίγα από αυτά, αλλά καιρία για το σύνολο των θεμάτων, που αφορούν τις σχέσεις αγάπης και μίσους μεταξύ των δύο χωρών και το που αυτές μπορεί να καταλήξουν.

Αρχικά οι σχέσεις των δύο κρατών ήταν από φιλικές έως συμμαχικές, μια και κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ο κακός της υπόθεσης ήταν αυτοκρατορική Ιαπωνία, η οποία, όπως είπαμε και στο προηγούμενο κεφάλαιο του άρθρου μας, ήδη από το 1931 είχε αρχίσει να εφαρμόζει την αδηφάγα αναθεωρητική της πολιτική και είχε κατακτήσει ότι υπήρχε και δεν

υπήρξε στην Ανατολική και τη Νότια Σινική θάλασσα, μέχρι τα όρια του Ινδικού Ωκεανού και είχε εισβάλει και κατακτήσει όλες τις ανατολικές και νοτιοανατολικές ακτές της Κίνας, με αποτέλεσμα, να έχει υπό τον έλεγχο της όλες εκείνες τις χώρες που μπορούσαν να ελέγξουν τα εμπορικά, ναυτικά περάσματα και τις πηγές ορυκτών καυσίμων της περιοχής, πράγμα που δεν ήταν κάτι που βόλευε τις ΗΠΑ. Έτσι οι Ηνωμένες Πολιτείες, έπρεπε με κάθε τρόπο να βρουν ένα σύμμαχο και θανάσιμο εχθρό των Ιαπώνων, για να τον χρησιμοποιήσουν ως αντίβαρο. Αυτόν το ρόλο τον έπαιξε η Κίνα, βέβαια όχι με μεγάλη επιτυχία τότε.

Σήμερα η Κίνα προσπαθεί να κάνει, ότι έκανε η Ιαπωνία στα μέσα του προηγούμενου αιώνα και όπως αναλύσαμε στην αρχή του άρθρου προσπαθεί, με διάφορες συμμαχίες να ελέγξει τα εμπορικά περάσματα, βλέπε διώρυγα Κρα, και την αποφυγή – υποβάθμιση, της σημασίας των στενών του Μαλλάκα, αλλά και σε αναθεωρητικό επίπεδο, πότε ευθέως, βλέπε Ταϊβάν και πότε εν κρήπτω, βλέπε διαμάχη Βόρειας και Νότιας Κορέας, όπου τροφοδοτώντας τόσο με όπλα, αλλά κυρίως με τεχνολογία πολέμου τους Βορειοκορεάτες, έχουν εμπλακεί και στην Κορεατική χερσόνησο, μη ξεχνάμε ότι Πεκίνο και Πιονγιάνγκ συνδέονται από 1960, με σύμφωνο αμοιβαίας αμυντικής συνδρομής. Βέβαια δεν έχουν περιοριστεί μόνο σε αυτό, αλλά έχουν προβεί σε εμπορικές, για την ώρα, επιθετικές ενεργείες, στα Αμερικανικά συμφέροντα στην περιοχή κάτι που οι Αμερικανοί δεν έχουν αφήσει να περάσει έτσι. Ήδη από την πρώτη θητεία του Ντόναλντ Τραμπ, όταν και με απόφαση του το 2017 η Ταϊβάν προμηθευτικό σημαντικό αριθμό όπλων από τις ΗΠΑ.

Τα αντίποινα τις Κίνας στις ΗΠΑ.

Η Κίνα από την πλευρά της δεν έμεινε με «σταυρωμένα χέρια» και προχώρησε, κάνοντας τις δικές της κινήσεις πάνω στη «γεωπολιτική σκακιέρα», προσπαθώντας να αμφισβητήσουν την ηγεμονία των ΗΠΑ, στην ευρύτερη περιοχή της Ασίας. Κινήσεις, που κάποιοι Αμερικανοί αναλυτές λένε, ότι οι ΗΠΑ πλέον έχουν περάσει στη δεύτερη θέση, έναντι τις Κίνας, σε ότι αφορά την τεχνολογία αιχμής, γιατί η Κίνα έχει κάνει σοβαρά άλματα στον τομέα αυτό. Στο σημείο αυτό αξίζει να δούμε ποια είναι τα σημεία που η Κίνα κατάφερε να ξεπεράσει να τους βάλει τους Αμερικανούς να λύσουν δύσκολες γεωπολιτικές και στρατιωτικές εξισώσεις.

1. **Ηλεκτρομαγνητικό όπλο.** Σύμφωνα με πληροφορίες του αμερικανικού πενταγώνου, το συγκεκριμένο οπλικό σύστημα εντοπίστηκε πάνω σε αποβατικό σκάφος του κινεζικού Π. Ν., επισημαίνοντας, ότι αν αυτό το όπλο είναι επιχειρησιακό, τότε αποτελεί πραγματικό game changer και αυτό γιατί η χρήση τους μπορεί να αντικαταστήσει την εκρηκτική ύλη, για την εκτόξευση ενός βλήματος και μάλιστα, έχει τη δυνατότητα να το εκτοξεύσει με ταχύτητες που ξεπερνούν κατά επτά φορές αυτή του ήχου και σε απόσταση 100 ναυτικών μιλίων, όταν τα συμβατικά πυροβόλα,

φτάνουν στα δέκα με είκοσι ναυτικά μίλα εμβέλεια και φυσικά με μικρότερες ταχύτητες τροχιάς, καθιστώντας την αναχαιτιση των βλημάτων αυτών από δύσκολη, έως απίθανή!!! Οι ΗΠΑ έχουν πειραματιστεί προχωρώντας σε δοκιμές τέτοιου είδους όπλου, αλλά στην ξηρά, πράγμα που δίνει ένα σαφές προβάδισμα στη Κίνα σε ναυτικό επίπεδο, μια και το Κινεζικό ναυτικό προσανατολίζεται στην τοποθέτηση αυτού το όπλου, στα νέα της αντιτορπιλικά κλάσης Type 055.

Στη φωτογραφία βλέπουμε το αντιτορπιλικό κλάσης Type 055, κατά NATO κλάση Renhai, του κινεζικού Πολεμικού Ναυτικού, στο ναυπηγείο της Jiangnan.

2. **Σύγχρονο πολεμικό ναυτικό.** Είπαμε στο πρώτο μέρος του άρθρου, ότι η Κίνα εδώ και πολλές δεκαετίες έχει αντιληφθεί, ότι το μέλλον της είναι στη θάλασσα και ότι χωρίς ένα σύγχρονο Πολεμικό Ναυτικό, δεν θα μπορεί να επιβάλει τις απαιτήσεις και τα σχέδιά της στην περιοχή. Έτσι έχει προχωρήσει στην μελέτη και ναυπήγηση μεγάλων μονάδων επιφανείας, αλλά και υποβρυχίων, βέβαια στον υποβρυχιακό τομέα, είναι ακόμα σε βρεφικό στάδιο, με πάρα πολλά προβλήματα και αποτυχίες, με τελευταίο αυτό που συνέβη τον Μάιο του 2024, στο ναυπηγείο Γουτσανγκ, όταν βυθίστηκε, από άγνωστη αιτία ένα πυρηνικό υποβρύχιο, μάλιστα αυτό ήταν το δεύτερο πυρηνικό υποβρύχιο που έχασε η Κίνα μέσα στο 2024!!! Αυτή τη στιγμή το Κινεζικό Π.Ν., τρέχει δύο μεγάλα project, το ένα είναι το αντιτορπιλικό κλάσης Type 055, κατά NATO, «κλάσης Renhai», στο οποίο σκοπεύουν να τοποθετήσουν το ηλεκτρομαγνητικό όπλο. Τα σκάφη αυτά είναι σχεδιασμένα, να αφήνουν πάρα πολύ μικρό ίχνος στα εχθρικά ραντάρ, δηλαδή είναι τεχνολογίας stealth, έχουν τη δυνατότητα αεράμυνας περιοχής και διαθέτουν την ικανότητα ανθυποβρυχιακού πολέμου και συλλογής πληροφοριών. Σύμφωνα πάντα με το αμερικανικό πεντάγωνο τα πρώτα από αυτά θα είναι επιχειρησιακά έως το τέλος του τρέχοντος έτους. Φυσικά οι ΗΠΑ, διαθέτουν εδώ και πάρα πολύ καιρό Stealth αντιτορπιλικά της κλάσης Zumwalt, τα οποία μάλιστα βρίσκονται στη φάση αναβάθμισης, με την

τοποθέτησης τεσσάρων συλών κάθετης εκτόξευσης πυραύλων, στο καθένα, με δυνατότητα φιλοξενίας τριών πυραύλων, η ταχύτητα των οποίων φτάνει τα 5 Mach, δηλαδή πέντε φορές την ταχύτητα του ήχου. Η δυνατότητα του συστήματος που διαθέτει αυτή τη στιγμή στα αντιτορπιλικά αυτής της κλάσης, είναι να εκτοξεύουν βαλλιστικούς πύραυλους, ο οποίοι στη συνέχεια θα απελευθερώνουν ένα όχημα ολίσθησης το οποίο θα φτάνει και θα ξεπερνά τα 8 Mach!!! Πράγμα που θα καθιστά την αναχαίτηση του εντελώς αδύνατη με τα σημερινά αντιβαλλιστικά δεδομένα.

Το αμερικανικό Stealth αντιτορπιλικά της κλάσης Zumwalt.

Το δεύτερο κινεζικό project, που είναι σε εξέλιξη, είναι η κατασκευή αεροπλανοφόρων. Αυτή τη στιγμή η Κίνα διαθέτει ένα, της κλάσης «Liaoning», το οποίο είχε προμηθευτεί από τους Ρώσους και είναι Σοβιετικής σχεδίασης και κατασκευής. Αυτή τη στιγμή, κατασκευάζει το νέο της αεροπλανοφόρο, με κωδική ονομασία «Type 001A», το οποίο βασίζεται στα σχέδια του Σοβιετικού «Liaoning», με δυο κύριες διαφορές, τη δυνατότητα φιλοξενίας περισσότερων αεροσκαφών, φτάνοντας τα 35, από τα 24, που είχε τη δυνατότητα να μεταφέρει το Liaoning και την εγκατάσταση ηλεκτρομαγνητικού καταπέλτη, έτσι ώστε να έχει τη δυνατότητα, να απονηώνει και να προσνηώνει, γρηγορότερα τα αεροσκάφη που διαθέτει.

Το κινεζικό αεροπλανοφόρο κλάσης Liaoning, ελλιμενισμένο στο Dalian, πάνω στο οποίο βασίζεται όπως είπαμε και ο σχεδιασμός των νέων μεγαλύτερων, κινεζικών αεροπλανοφόρων κλάσης Type 001A.

- 3. Εκσυγχρονισμός της Κινεζικής Πολεμικής Αεροπορίας.** Στον τομέα της πολεμικής αεροπορίας, η Κίνα έχει κάνει μεγάλα τεχνολογικά άλματα και αυτό έχει να κάνει με το γεγονός ότι η Κίνα έχει εξέλθει στον τομέα της αντιγραφής. Η Κίνα έχει αναπτύξει αντίγραφα αμερικανικών αεροσκαφών, όπως το J-20, το οποίο αποτελεί προσπάθεια αντιγραφής του F-22 Raptor και το J-35, του οποίου η φιλοσοφία είναι ίδια με αυτή του αμερικανικού F-35, το οποίο και φιλοδοξεί να ανταγωνιστεί.
- 4. Βαλλιστικοί πυραύλοι.** Η Κίνα εδώ, θα μπορούσαμε και μάλιστα χωρίς κανένα δισταγμό, να πούμε ότι είναι πιο μπροστά, τόσο από τις ΗΠΑ, όσο και από τη Ρωσία, από την οποία, ουσιαστικά κάπου στα τέλη της δεκαετίας του 90, πήρε την τεχνολογία των βαλλιστικών πυραύλων. Εδώ η Κίνα διαθέτει τους υπερηχητικούς διηπειρωτικούς πυραύλους DF-17, οι οποίοι εισέρχονται στην ατμόσφαιρα έχοντας επίπεδη τροχιά, με αποτέλεσμα να είναι δύσκολος ο εντοπισμός τους, από τα αντιβαλλιστικά συστήματα. Αυτό το οπλικό σύστημα είναι το μοναδικό ενεργό στον πλανήτη, ΗΠΑ και Ρωσία, βρίσκονται στο στάδιο δοκίμων, και μαζί με τους βαλλιστικούς πυραύλους σε DF-21A, αποτελούν ένα πάρα πολύ δυνατό βαλλιστικό οπλικό σύστημα για τους Κινέζους. Εδώ θα πρέπει να σημειώσω ότι οι DF-21A, είναι γνωστοί με την κωδική ονομασία «Carrier Killers», δηλαδή δολοφόνοι αεροπλανοφόρων και αυτό γιατί, αφού εισέλθουν στην ατμόσφαιρα, απελευθερώνουν κεφαλή η οποία δεν διαθέτει εκρηκτική ύλη, αλλά είναι γεμάτη σκυρόδεμα, με αποτέλεσμα, να μη μπορεί να αναχαιτιστεί κατά την πτώση και όταν έρθει σε επαφή με το αεροπλανοφόρο, λόγω του βάρους της σε συνδυασμό με την ταχύτητα που έχει αποκτήσει η κεφαλή, να διαπερνά κάθετα όλο το εχθρικό

σκάφος, με αποτέλεσμα να το βυθίζει. Αυτό το οπλικό σύστημα αποτελεί πραγματικό πονοκέφαλο για του USNAVY.

Χρηματοπιστωτική κρίση Κίνα - ΗΠΑ.

Φυσικά η όλο και κλιμακούμενη ένταση μεταξύ Ουάσιγκτον και Πεκίνου, δεν σταματά στα εξοπλιστικά του ενός και του άλλου, αλλά συνεχίζεται με τάσεις σημαντική κλιμάκωσης και στο χρηματοπιστωτικό επίπεδο. Εδώ και καιρό η Κίνα έχει ξεκινήσει, μαζί με τους εταίρους της στην τράπεζα BRICS, έναν πόλεμο κατά των ΗΠΑ, με σκοπό να πλήξει το δυνατό της χαρτί, το οποίο δεν είναι άλλο από την οικονομική της ισχύ. Στόχος των BRICS είναι το δολάριο και αυτό γιατί όλες οι παγκόσμιες συναλλαγές γίνονται με βάση το δολάριο. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, οι ΗΠΑ να μπορούν να παρεμβαίνουν σε κάθε γωνιά του πλανήτη, με τρόπο που να τις καθιστούν ρυθμιστή της καθημερινότητας όλων μας.

Οι BRICS σκοπεύουν να ανατρέψουν αυτή την ισορροπία, φιλοδοξώντας να δημιουργήσουν ένα δικό τους νόμισμα, το οποίο θα αποτελεί εναλλακτική της χρήσης του δολαρίου, στην παγκόσμια διακίνηση αγαθών, με σκοπό την πλήρη ισοπέδωση της αμερικάνικης οικονομίας και φυσικά πρωτοκαθεδρίας. Η κινητικότητα γύρω από αυτή την προσπάθεια είναι τόσο έντονη που ανάγκασε τον νεοεκλεγέντα πρόεδρο των ΗΠΑ, κ. Ντόναλντ Τραμπ, να κάνει μια δήλωση «οικονομικού χαρακτήρα», η οποία όμως υποκρύπτει προεκτάσεις που μπορεί να φτάσουν στα άκρα. Η δήλωση του κ. Τραμπ ήταν η εξής: *«αν τολμήσετε να εγκαταλείψετε το δολάριο στις συναλλαγές σας, θα σας επιβάλω δασμούς 100% στα προϊόντα σας»*. Φυσικά αν οι ΗΠΑ προχωρήσουν σε κάτι τέτοιο, σίγουρα θα ακολουθήσουν και οι συμμαχικές Χώρες, με ότι αυτό συνεπάγεται. Βέβαια εδώ θα πρέπει να πούμε, ότι μέλη των BRICS, είναι δύο χώρες οι οποίες έχουν άμεση εξάρτηση από τους Δυτικούς. Οι Χώρες αυτές είναι το κράτος της Νοτίου Αφρικής και η Ινδία. Η Νότιος Αφρική, είναι μέλος της Βρετανικής Κοινοπολιτείας, όπως και η Ινδία. Αυτές οι δύο χώρες, όντας μέλη των BRICS, έχουν τη δυνατότητα να θέσουν VETO, σε θέματα που συζητούνται στα συμβούλια κορυφής του οργανισμού, πράγμα που καθιστά δυσχερή την απόφαση για πλήρη εφαρμογή των Σινορωσικών σχεδίων για το δολάριο. Βέβαια η περίπτωση της Ινδίας, είναι λίγο διαφορετική από αυτή της Νοτίου Αφρικής και αυτό έχει να κάνει με το γεγονός, ότι ναι μεν η Ινδία θέλει να ακολουθήσει μια ανεξάρτητη πολιτική, οπότε η αποδέσμευση από το δολάριο ενδεχομένως να είναι προς το εμπορικό συμφέρον της, αλλά παράλληλα εξαρτάται από τις εξωτερικές συναλλαγές και το μείγμα του χρέους της, τα οποία είναι σε άμεση συνάρτηση με το δολάριο. Αυτό είναι κάτι που θα ζυγίσει πάρα πολύ το Νέο Δελχί, για να πει το «ναι» στους Ρώσους και τους Κινέζους, σε ότι αφορά την απόφαση για αποδολαριοποίηση. Βλέποντας τα παραπάνω και συνυπολογίζοντας την εκ πεποιθήσεως έχθρα που τρέφει ο πρόεδρος Τραμπ, προς τους Κινέζους, μη ξεχνάμε, ότι εκτός από τη δήλωση κατά των BRICS για το δολάριο, φωτογραφίζοντας το Πεκίνο, τόσο κατά τη διάρκεια της πρόσφατης προεκλογικής περιόδου, όσο και κατά την προηγούμενη θητεία του, είχε πληθώρα

επιθετικών δηλώσεων και ενεργειών, κατά της Χώρας του Κόκκινου Δράκου, θυμίζω ενδεικτικά, την έγκρισή του στο τεράστιο εξοπλιστικό πρόγραμμα της Ταϊβάν. Το συμπέρασμα που θα μπορούσε να βγει, είναι ότι το μέλλον των σχέσεων μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας, μπορεί να πάρουν άσχημη ρότα, με απρόβλεπτες προεκτάσεις, μια και ο πρόεδρος Τραμπ, δεν είναι από εκείνους που θα διστάσει να πάρει κάποια απόφαση, ειδικά όταν θίγονται τα οικονομικά και όχι μόνο συμφέροντα των ΗΠΑ.

Όπως εύκολα μπορεί να γίνει αντιληπτό από τον αναγνώστη, η κατάσταση στην ευρύτερη περιοχή της Σινικής θάλασσας, είναι πάρα πολύ ρευστή, με τις συνθήκες που επικρατούν εκεί, ειδικά τώρα που στην κυβέρνηση των ΗΠΑ, επανήλθε ο κ. Τραμπ. Αυτή η ρευστότητα μπορεί να μεταβάλει μια φαινομενικά ήρεμη θάλασσα, σε ένα πάρα πολύ καυτό σημείο του πλανήτη από τη μια στιγμή στην άλλη, με απρόβλεπτες συνέπειες για την παγκόσμια σταθερότητα και ασφάλεια. Στο τρίτο και τελευταίο μέρος της «τριλογίας», που αφορά τη Σινική θάλασσα, το οποίο θα ακολουθήσει και αυτό πολύ σύντομα, θα δούμε, πως διαμορφώνονται οι συμμαχίες της Κίνας και των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά και οι ισορροπίες στρατιωτικών δυνάμεων στην ευρύτερη περιοχή.

Αθανάσιος Ι. Δημητριάδης.

Μέλος Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών.

(ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.)